SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 232. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 6, 1991 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 6-го ГРУДНЯ 1991 Ч. 232. РІК XCVIII.

УКРАЇНА УТВЕРДЖУЄ СВОЮ ДЕРЖАВНІСТЬ

ПРЕЗИДЕНТ БУШ ПРИВІТАВ Л. КРАВЧУКА

Київ (ПБ УНС, Раїса Руденко). — У вівторок, 3-го грудня, в годині 2-ій по полудні до голови Верховної Ради України Леоніда Кравчука зателефонував президент ЗСА Джордж Буш і привітав його з обранням на пост Президента України та з успішним закінченням референдуму. Президент Буш повідомив, що в Україну найближчим часом приїде заступник державного секретаря ЗСА Томас Найлс для обговорення майбутніх відносин між обома країнами. Дж. Буш також повідомив, що в Україну пізніше цього місяця приїде і державний секретар ЗСА Джеймс Бейкер.

Л. Кравчук у відповідь з задоволенням поінформував Дж. Буша, що за незалежність України проголосували 90.32 відсотка виборців і що закордонні спостерігачі мали нагоду переконатися у демократичності референдуму. Л. Кравчук подякував президентові Дж. Бушеві і заявив, що представники американського Уряду будуть з великим задоволенням прийняті у Києві.

Як уже інформовано, першою незалежну Україну 2-го грудня визнала Польща, Мадярщина, Росія і Литва. Міністер закордонних справ Анатолій Зленко і генеральний консул Мадярщини у Києві Д. Палді підписали документи про відносини між двома країнами. Кияни були свідками, як на будинку недавнього консуляту Мадярщини змінилася вивіска з написом. Замість консуляту, тут віднині амбасада Мадярщини. Швеція та Чехо-Словаччина також заявили, що готуються до визнання незалежної України.

У Брюсселі 3-го грудня розпочалася спеціяльна нарада країн — членів НАТО, присвячена подіям в Україні. Там обговорюються питання контролі над ядерною зброєю, а також сплати зовнішніх боргів колишнього СССР і участи в цьому України. Учасники наради не схильні визнавати Україну поки не з'ясують намірів України щодо зовнішніх боргів. Подібне становище зайняли і ЗСА. В офіційній заяві Адміністрації ЗСА сказано, що ЗСА прагнуть мати з Україною різносторонні відносини, однак до встановлення дипломатичних відносин треба ще обговорити проблеми ядерної зброї на території України, її економіки і становища щодо прав людини.

В Україні померла З. Франко

Джерзі Сити, Н.Дж. — З України наспіла вістка, що 17-го листопада після важкої недуги у Києві померла Зіновія Франко.

Народилася вона 30-го жовтня 1925 року в родині сина великого Каменяра, Тараса Франка. Після закінчення студій україністики у Львівському Університеті в 1949 році З. Франко разом з родиною переселили до Києва, де вся її наукова діяльність проходила в стінах Інституту Мовознавства ім. О. Потебні Академії Наук України. З її смертю українська нука втратила талановитого дослідника і популяризатора лінґвістики, топоніміки, а також глибокого знавця літератури й особливо творчости І. Франка.

У Києві з перших днів свого перебування З. Франко виконувала почесну місію представника Галичини, до якого зверталися та прислуховувалися різні інстанції, як до голосу західньоукраїнської інтеліґенції. Під час свого сорокрічного перебування в столиці України З. Франко ніби і не відзначилася чимось особливо героїчним, однак її невсипуща повсякденна діяльність: розмови, виступи, поширення забороненої літератури, згуртування біля себе людей, що зустрічалися в її домі — все це було актом протесту і великим подвигом у тому часі. Одночасно вона крок за кроком проходила свою хресну дорогу від фальшивого благовоління власть імущих через „дружні" перестороги, адміністративні стягнення, вигнання з інституту, шантаж, цькування і бойкот заляканих земляків.

Нагороджений фільм „Голод-33" показали в Україні перед референдумом

Джерзі Сити, Н.Дж. — Як інформувала газета „Ню Йорк Таймс" з 1-го грудня, фільм молодого режисера Олеся Янчука „Голод-33" показали на українській телевізії напередодні референдуму.

„Це мій особистий вклад для успіху референдуму", — сказав О. Янчук кореспондентові американського щоденника у Києві.

Це перший раз, що на телебаченні населення України могло побачити фільм про Великий голод, бо досі ця тема була строго заборонена. Фільм „Голод-33" дістав першу нагороду на українському кінофестивалі цього року і його виконала Кіностудія ім. О. Довженка під режисурою О. Янчука. Автором сценарія був Сергій Дяченко при співпраці режисера Леся Танюка. В основу картини покладено повість Василя Барки „Жовтий князь", якою захопився О. Янчук у часі своїх відвідин в ЗСА минулого року. В тому часі первісний сценарій був вже накреслений С. Дяченком, але під впливом повісті В. Барки та розмов із автором, О. Янчук його відповідно змінив за поміччю попередніх авторів.

Головні ролі у фільмі грають Галина Сулима з Києва, Георгій Морозюк з Дрогобича, і школяр Максим Коваль, а музику до фільму написав композитор Євген Станкович. Дорадником при творенні фільму був Джеймс Мейс, голова Комісії дослідження Великого голоду при Уряді ЗСА, який спонукав режисера відвідати ЗСА і переглянути матеріяли про голод в УНІГУ та зустрінути В. Барку. Матеріяльно до виконання фільму допомогли американські українці і закарпатські підприємці, як також датками поодинокі мешканці України. Тепер готують ще підписи до того фільму англійською мовою і в грудні він буде показаний в ЗСА і Канаді.

ХОЧ В ОСНОВНОМУ в Юґославії дотримується угода про припинення вогню, бої продовжуються в районах міст Осієка, Вінковців і Нової Ґрадішки, які сербські четники намагаються відбити у хорватських захисників до введення міжнародних миротворних сил. Юґославська народна армія припинила бльокаду хорватських портів, проте з Дубровника облоги не знято.

ПРЕЗИДЕНТОМ УКРАЇНИ СТАВ ЛЕОНІД КРАВЧУК

Президент Леонід Кравчук

Київ напередодні референдуму.

Київ (ПБ УНС, Р. Руденко). — Підсумки всеукраїнського референдуму та президентських виборів засвідчили, що переконливу перемогу отримав Леонід Кравчук, якому віддали свої голоси 61 відсоток виборців.

Л. Кравчук — українець, народився 1934 року в селі Великий Житин нинішньої Рівенської области у селянській родині. Батько загинув під час Другої світової війни 1944 року, мати працювала в колгоспі. Закінчив Рівенський Кооперативний технікум, Київський Державний університет і Академію Суспільних Наук. Захистив дисертацію кандидата економічних наук.

У роках 1958-60 викладав політичну економію у Чернівецькому Фінансовому Технікумі. З 1960 року працював в партії, спершу секретарем, пізніше другим секретарем ЦК Компартії України, де здобув навики професійного політика. У дні серпневого путчу вийшов з КПУ-КПСС, оскільки вона була причетна до путчу і підтримувала його. 1990 року спочатку став депутатом Верховної Ради, а з липня того ж року — головою Верховної Ради України.

Дружина Л. Кравчука викладає політичну економію в Київському державному університеті, син працює в Інституті Фізики Академії Наук України, невістка закінчила аспірантуру. Л. Кравчук любить читати, грати в шахи і бавитися зі своїми внуками: трирічною Марійкою та 12-річним Андрієм.

На посаді голови Верховної Ради України Л. Кравчук виявив себе здібним і далекоглядним політиком, який уміє толерантно і достойно репрезентувати Україну в переговорах на найвищому рівні.

Народ України виявив йому довір'я і сподіється на таку ж мудру його діяльність на пості Президента, яка принесе в майбутньому успіх Україні.

Інавґурація Президента Л. Кравчука відбулася у четвер, 5-го грудня 1991 року.

Київ (ПБ УНС, Раїса Руденко). — Тут у четвер, 5-го грудня, відбулося врочисте засідання сесії Верховної Ради України, яке відкрив заступник голови Верховної Ради Іван Плющ. Після того депутати і гості відспівали „Боже великий, єдиний!" і привітали Леоніда Кравчука з обранням його на пост Президента України.

Л. Кравчук присягнув на вірність Україні і її народові й офіційно вступив на становище Президента України. З привітальним словом виступив Олесь Гончар та інші депутати і гості. На закінчення слово взяв Президент Л. Кравчук, подякував народові за довір'я і побажав успіху всьому народові у будівництві нової української держави. Президент пообіцяв негайно вжити заходів для прийняття надійних митних та інших законів з метою поліпшення ситуації в Україні.

На ім'я Л. Кравчука надійшло багато телеграм з різних країн світу. Президент УНР в екзилі Микола Плав'юк надіслав телеграму, у якій привітав народ України з незалежністю і висловив готовність передати свої повноваження Урядові суверенної України. Офіційні привітання з обранням Л. Кравчука на Президента надіслали: президенти Росії, Молдови, Вірменії, Грузії, Таджикістану — Єльцин, Снєгур, Тер-Петросян, Гамсахурдія; голови верховних рад Башкирії —Рютер, міністер культури Бенко, надзвичайний уповноважений посланець Південної Кореї Ро Мен Го, колектив постійного представництва України при ООН та інші. Надійшла також вітальна телеграма і від Міхаїла Ґорбачова, у якій він привітав Л. Кравчука як Президента України, побажав успіху і висловив надію на тісну співпрацю у справі формування союзу суверенних держав.

У СВІТІ

У ВІВТОРОК, 3-ГО ГРУДНЯ, на зустрічі представників країн — членів НАТО в Брюсселі йшла мова про політичні зміни в Совєтському Союзі. Учасники засідання підкреслили, що будь-яка з колишніх совєтських республік, котра проголосила незалежність, повинна взяти на себе частку відповідальности за дотримання договору про скорочення озброєнь, під яким стоїть підпис Совєтського Союзу.

В СЕРЕДУ, 4-ГО ГРУДНЯ, міністри юстиції і внутрішніх справ 12 країн Европейської спільноти прийняли рішення створити спільне поліційне відомство для збирання інформації. Воно буде називатися Европоль і займатиметься тільки боротьбою з контрабандою наркотиків. Головна квартира буде приміщуватися в Ліоні, Вісбадені або в Римі.

МІНІСТЕР ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНИХ зв'язків України В. Кравченко повідомив, що Україна почала переговори з рядом арабських країн про постачання близькосхідньої нафти. Україна веде також переговори з представниками Савдійської Арабії, Кувайту і Об'єднаних Арабських Еміратів про можливість роботи за наймом для українських робітників і спеціялістів у країнах Перської затоки.

МІНІСТЕРСТВО СІЛЬСЬКОГО господарства Куби оголосило, що не менше 10,000 тракторів не вийде в поле через відсутність пального і запасних частин. Різке скорочення надходжень совєтської нафти загрожує вирощуванню цукрової тростини — головної точки кубинського експорту. В цьому році Совєтський Союз мав доставити на Кубу 10 міл. тонн нафти, але доставить лише до 5 міл. тонн.

В П'ЯТНИЦЮ, 29-ГО ЛИСТОПАДА, у Вільнюсі підписано договір про економічне співробітництво між Литвою і Україною на 1992 рік.

В АМЕРИЦІ

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ І Совєтський Союз повідомили, що наступний етап мирних переговорів у справі Близького Сходу відбудеться у Москві в кінці січня наступного року. Під час переговорів повинні бути розглянуті питання роззброєння країн реґіону, проблеми водопостачання та інші теми, які стосуються країн Близького Сходу.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ УРЯД ПЕРЕДАВ Ню Йоркові 76 міл. дол. для будівництва 837 нових квартир для родин з низькою або середньою платнею. За останні 10 років це найбільша суна на таку мету. Тепер у міському управлінні житлового будівництва зареєстровано 200,000 родин, які очікують на субсидовані урядом квартири. Посадник Дейвид Дінкінс висловив признання Вашінґтонові за одержані гроші і одночасно надію, що це буде не останній акт подібної щедрости. „Маю надію і молюся, — сказав Д. Дінкінс, — щоб це було першою ознакою того, що після стількох років Вашінґтон нарешті почав розуміти серйозність проблем житлового будівництва в американських містах".

НЮЙОРКСЬКЕ ТРАНСПОРТОВЕ управління повідомило про підвищення суми кари за паркування в недозволеному місці до 70 дол. Очікують, що це принесе в касу міста додатково від 5 до 10 мільйонів долярів. Запроваджені нові терміни сплачення кари. За місяць сума незаплаченої кари збільшиться на 5 дол. Досі за неправильне паркування в місті шоферів карали на 25, 30 і 40 дол. — залежно від району Ню Йорку. За несвоєчасну сплату кара підвищувалася на 5 дол.

ПРЕДСТАВНИК ДЕРЖАВНОГО департаменту вручив членові іранського уряду в гаґському міжнародному третейському суді чек на 260 міл. дол. Згідно з досягнутою раніше угодою, ЗСА таким чином повернули Іранові суму, яку в свій час заплатив шах Мохаммед Реза Пеглеві за запасні частини до різних систем зброї і за ремонт бойової техніки. У зв'язку зі скиненням шахського режиму військове співробітництво між ЗСА і Іраном було припинене, а гроші, що опинилися в Америці, заморожені.

ОГОЛОШЕНО РЕЗУЛЬТАТИ РЕФЕРЕНДУМУ

Київ (ПБ УНС, Р. Руденко). — Офіційні остаточні результати референдуму та виборів Президента України оголосив 4-го грудня на засіданні Центральної виборчої комісії голова комісії, міністер юстиції України Віталій Бойко.

„На всеукраїнському референдумі наш народ висловився за державну незалежність України. Це означає, що у світове співтовариство повноправно вступає нова Україна — суверенна держава, яка, з огляду на її людський, науковий, виробничий потенціял, безперечно матиме помітний вплив на дальший хід подій як у Европі, так і у всьому світі", — заявив В. Бойко.

Згідно з остаточними підрахунками в референдумі взяли участь 31,891,742 громадяни або 84.18 відсотка із загального числа виборців. Підтвердили акт про державну незалежність України 28,804.71 громадянин, або 90.32 відсотки. „Ні, не підтверджую" — відповіли 2,417,554 учасники референдуму, або 7.56 відсотка. Дільничі комісії взинали 670,117 бюлетенів недійсними. Це 2.1 відсотка. Отже за незалежність України проголосували більше, ніж три четвертини громадян, які мали право взяти участь у референдумі. Виборці Кримської Автономної Республіки також підтвердили акт державної незалежности України.

Біля 100 закордонних спостерігачів відзначили демократичність проведення референдуму і організованість, які, на їхню думку, відповідають кращим европейським стандартам.

ОФІЦІЙНА СТАТИСТИКА РЕФЕРЕНДУМУ І ВИБОРІВ В УКРАЇНІ

Участь населення: 84.3% з тих що мали право голосувати.

Відсоток „за" незалежність: 90.32% з тих, що голосували; 76.14% з тих, що мали право.

Область	% голосуючих
Вінницька	95.4
Волинська	96.3
Дніпропетровська	90.4
Донецька	83.9
Житомирська	95.0
Закарпатська	92.1
Запорізька	90.7
Івано-Франківська	98.4
м. Київ	91.9
Київська	95.5
Кіровоградська	93.9
Кримська	54.2
м. Севастопіль	57.1
Луганська	83.9
м. Львів	97.5
Львівська	97.5
Миколаївська	89.4
Одеська	85.4
Полтавська	94.9
Рівенська	95.9
Сумська	92.8
Тернопільська	98.7
Харківська	86.3
Херсонська	90.1
Хмельницька	96.3
Черкаська	98.0
Чернігівська	93.7
Чернівецька	92.8

Президентські вибори

За Л.М. Кравчуком	61.59%
За В.М. Чорноволом	23.27%
За Л. Лук'яненком	4.49%
За І. Юхновським	1.74%
За В. Гриньовим	4.17%
За Л. Табурянським	0.57%

Терористи звільнили американських закладників

Дамаск, Сирія. — Мусульманські фундаменталісти з проіранської групи Організація революційної справедливости звільнили у понеділок, 2-го грудня американського громадянина Джозефа Сісіппіо, якого тримали в полоні понад п'ять років, у вівторок, 3-го грудня, — Алана Стіна, а в середу вранці, 4-го грудня — Террі Андерсона.

„Я щасливий, що все позаду, — сказав Дж. Сісіппіо на пресовій конференції у сирійському міністерстві закордонних справ у Дамаску, куди його привезли з Бейруту у супроводі сирійських офіцерів. — Я хотів би забути про все, що було, і завтра вступити у перший день нового життя".

61-річний Сісіппіо сказав, що всі західні закладники будуть звільнені до кінця року. Досі в полоні у терористів перебувають німці Гайнрих Стрюбіґ і Томас Кемптнер.

Перед тим, як Сісіппіо був переданий з рук в руки послові ЗСА у Дамаску Кристоферові Россові, сирійський міністер закордонних справ Фарук аш-Шараа сказав, що „протягом тижня будуть, мабуть, звільнені ще деякі (західні) закладники".

На пресовій конференції колишній закладник Дж. Сісіппіо сказав, що в полоні не чув ні радіо, ні телевізії. „Доведеться тепер про все дізнаватися наново", — зауважив Сісіппіо.

Після пресової конференції у сирійському міністерстві закордонних справ Сісіппіо доставили в амбасаду ЗСА, де на нього вже очікувала його жінка Елгем, яку привезли з Бейруту в Дамаск вранці. В той же день Сісіппіо з жінкою піднялися на поклад американського військового літака. Як і всіх раніше звільнених закладників, Сісіппіо доставили в Німеччину, де він повинен пройти медичний огляд. Там він зустрінеться з представниками Державного департаменту і відповість на запитання про роки ув'язнення.

Викладач журналістики американець Алан Стін перебував у руках шиїтських екстремістів у Ливані п'ять років, а Т. Андерсон — майже сім років.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N J 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Несподіванки референдуму

Сам позитивний вислід референдуму 1-го грудня ц.р. не приніс несподіванки. Настрій в Україні був уже від тижнів такий, що опити газет і кореспонденції закордонних журналістів всі однозгідно заповідали, що референдум перейде успішно. Президент Буш теж не промовляв би так у минулу середу у Білому Домі до групи українських делеґатів, якби не мав запевнення від свого оточення, що незалежність України не підлягає сумнівові.

Несподіванкою стала фреквенція голосуючих. В демократичному Заході вибори є чимось нормальним, люди до цього привикли і в кожній країні у кожних виборах знаходиться чимало таких, які виправдують свою відсутність у голосуванні арґументом „без мене обійдеться" або „мій один голос не має значення". В Україні перші всенародні вибори були сенсацією. Кожний уважав, що це не тільки його обов'язок, але й честь — голосувати разом з усіма сусідами, приятелями і знайомими. Всі прагнули незалежности. Коли ще напередодні референдуму говорилося, що, може, яких 70 відсотків управнених до голосування вкине свою картку до скриньки (автоматичних машин до голосування на Сході Европи ще не бачили) — то насправді фреквенція оберталася довкола цифри 90 відс. У київській області — 95.52, а в львівській — 97.46. Несподіванкою була перемога в областях і містах, де ніколи не було української більшости, як, ось, на Криму або в Одесі. Коли — як повідомив про це Леонід Кравчук закордонних журналістів — не було виборчої округи, де голосуючих „за" було менше як 50 відсотків, то це сталося тому, що „за" голосували всі неукраїнці: росіяни, жиди і поляки та на Криму — багато татар. Одні з них набрали були вже сантимент до України, але всі постійні мешканці України збунтувалися проти безперервного, від жовтня 1917 року, економічного експлуатування їх і України. Стягання з усіх мешканців України податку до каси московського центру на те, щоб творити величезну армію, фінансувати Кубу і Афганістан та створити касту „совєтських буржуїв" це був скандал — усі люди в Україні без уваги на національність мали того досить. Це те дивне для чужинців явище територіяльного патріотизму в Україні. Солідарність людей різних національностей в Україні проти Москви, мусіла вплинути на зріст критицизму Заходу супроти московського центру.

Несподіванкою, врешті, є негайний, безпосередній, відгук референдуму в широкому світі. Польща стала першою державою, першим сусідом, який поспішив із офіційним визнанням державности України. Цим визнанням польська політична думка завершила свій ревізіонізм. На місце концепції поділу Сходу Европи між Польщу й Росію прийшла концепція союзу Польщі й України (до якого напевне пристане Прибалтика).

Але й Росія не така вже на 100 відсотків, як була ще дуже недавно. Заява Боріса Єльцина, що він не підпише так званого союзового договору, якщо не буде України, підкопує СССР. Ця заява прийшла в минулу неділю, коли в Москві дізналися вже про масове голосування в українському референдумі. Міхаїл Ґорбачов казав правду, що усамостійнення України — це катастрофа для Совєтського Союзу. Але не казав правди, коли катастрофу СССР утотожнював з катаклізмом західнього світу. Секретар оборони в уряді Буша Роберт Чейні і новопризначений голова Центральної Розвідчої Аґенції Роберт Ґейтс правильно передбачають, що Україна буде у новій конфіґурації сил в Европі чинником стабілізації. Коли демократизація, обіцювана Ґорбачовим, завжди сприймалась на Заході з недовір'ям, ніхто не має сумніву, що Україна не буде іншою, як тільки демократичною. Вістка з України у Москві про масову участь голосуючих в референдумі спонукала у американського амбасадора Штравса (який ледве чи знав про існування України) заявити, що „коли мільйони українців хочуть державности, то ми мусимо її визнати..."'

Сталося чудо і ми щасливі, що є його свідками — хоч і з-поза океану.

Микола Світуха

ЧИ БУТИ УКРАЇНІ ЯДЕРНОЮ ДЕРЖАВОЮ?

Рішучість, з якою Верховна Рада України прийняла ряд рішень про зформування українських військових сил, про створення Державної Ради оборони України і про назначення командирів Республіканської Ґвардії і прикордонних військ загострила увагу світової опінії до питання майбутнього статусу України як військової сили. Окрему турботу проявили політичні лідери і військові стратеги Заходу рішенням Верховної Ради з 22-го жовтня поставити під свою юрисдикцію всі військові сили, що знаходяться на території України.

Хоч ці рішення були прямим і логічним наслідком проголошення повної самостійности України 24-го серпня ц.р., ключовою турботою Заходу стало питання перебрання Україною контролю над відділами стратегічної оборони з їхніми ракетами і одночасно тими відділами сухопутньої армії на українській території, у руках яких знаходиться тактична ядерна зброя. Україна несподівано стала б членом елітарного „ядерного клюбу", до якого, на основі договору про нерозповсюдження ядерної зброї ще з 1968 року, можуть належати лише п'ять держав: ЗСА, СССР, Франція, Великобританія і Китай. До „ядерного клюбу" вже довгі роки не хотять прийняти таких кандидатів як Індія, Ізраїль, Південна Африка чи Пакістан, а тут, мовляв, Україна дестабілізує співвідношення сил в світі! Якщо Україна буде мати ядерну зброю, то чому не Німеччина, а то й Польща?

Затурбовані пресові заяви речників урядів ЗСА, Великобританії і Франції примусили міністра закордонних справ України Анатолія Зленка видати ствердження про намір України залишитися без'ядерною державою на далеку мету, але й підкреслити бажання України брати участь як рівнорядний партнер у міжнародних переговорах про скорочення запасів і поступову ліквідацію ядерної зброї всіма державами світу.

Міністер Зленко потвердив що, відповідно до положень договору поміж ЗСА і СССР про контроль ядерної зброї, мають бути знищені 130 із 176 стратегічних ядерних бойоголовок на території України. Одначе Україна не згідна, щоб будьхто забирав ядерні бойоголовки з її території без відома і згоди Уряду України.

Але і ця заява не могла вповні заспокоїти західню опінію. Поперше, неясним є питання контролю і дальшої диспозиції тієї частини стратегічної ядерної зброї, що мала залишитися на терені України згідно з договором поміж Вашінґтоном і Москвою. Питання про те, в чиїх руках залишатимуться ключі до ядерних стратегічних ракет до часу їхнього знищення, є для Заходу принциповим.

Подруге, в Пентаґоні дуже добре розуміють наскільки технічно складними і коштовним є демонтування ядерної зброї. Бож питання не лише в розмонтуванні бойоголовок чи знищенні самих ракет і контрольних споруд. З такими завданнями дадуть собі раду військові спеціялісти стратегічних сил. Натомість проблему перехований, транспорту і перерібки високорадіоактивного плютонію з ядерних бойоголовок неможливо розв'язати у відсутності коштовних технічних споруд і досвідченого персоналу.

І потретє, міжнародна спільнота оправдано домагається точної евіденції про те як кожна держава господарить радіоактивними матеріялами, а тим більше плютонієм. Відповідно до положень міжнародного договору про нерозповсюдження ядерної зброї, міжнародним аґенціям були надані відповідні права нагляду. Хоч Україна — член-основник ООН, вона ніколи не була запрошена підписати і ратифікувати договір про нерозповсюдження ядерної зброї.

Верховна Рада України уважала потрібним видати нову заяву про без'ядерний статус України, підтверджуючи основні положення висловлені у Декляраціі про державний суверенітет з 16-го липня 1990 року — не приймати, не виробляти і не набувати ядерної зброї. Тому що наявна тимчасово на території України ядерна зброя перебуває далі під контролем відповідних державних структур колишньо го СССР, Україна наполягає на праві свого вето щодо можливого викори стання такої зброї. Таким чином, в переходовому етапі до часу її знищення, все ядерна зброя на українській землі перебувала б під подвійною контролею України і колишнього Совєтського Союзу.

Україна задеклярувала свою готовість розпочати переговори за участю Російської Федерації, Білорусії, Казахстану і відповідних чинників колишнього Союзу про знищення стратегічної ядерної зброї, що підлягає умовам міждержавного договору заключеного поміж ЗСА і СССР.

Важливою була також заява міністра оборони СССР маршала Євгенія Шапошнікова, якою він потвердив згоду всіх республік що міжнародні зобов'язання колишнього СССР про демонтування частин арсеналу ядерної зброї повинні бути виконані. „В цьому питанні" — заявив міністер — „немає ніяких розходжень ані відносно тактичної, ані стратегічної зброї". Він уважає правильною заяву провідників України про те, що вони повинні мати повну інформацію про розміщення на терені України ядерної зброї, хоч

(Закінчення на стор. 3)

Ольга Кузьмович

Книжка, сповнена любов'ю до Львова

Здається не треба бути львів'янином щоб захоплюватися цією виїмковою книжкою-альбомом, яка вийшла ще в 1990 році з Видавництва „Мистецтво" у Києві із мистецькими світлинами фотохудожника Василя Пилип'юка, які представляють це старе европейське місто у повній його красі, та у кожній порі року.

Великий розміром фотоальбом 13х9 ін. на 240 сторінках з твердою обкладинкою дає чорно-білі та кольорові знімки всіх архітектурних та мистецьких пам'яток Львова, але також усю красу його вулиць, закутків та його мешканців. У вступі читаємо запрошення автора „пройтися затишними вулицями, помилуватися прекрасними спорудами, познайомитися з мешканцями древнього Львова" а стаття пера поета Романа Лубківського тепло описує Львів як „маленький Париж" та його привітних мешканців і стверджує, що „не може не любити Львів той, хто хоч раз тут побував".

При повному світлі дня і у вечірні сутінки Львів на світлинах В. Пилип'юка чарує своєю якоюсь романтичною красою, якої на жаль у дійсності тепер не дуже вдається найти. В. Пилип'юк справжній фотограф-мистець, що може спокійно стояти на рівні західніх найкращих фотографів світової слави, має виїмковий дар схоплювати настрої цього свого рідного міста, в якому живе від молодих років і яке мусів дуже полюбити, коли зумів віддати йому стільки із свого часу і знання.

Перекидаємо картини виїмкової книжки і часто не впізнаємо цих усіх закутків міста, яке є нам рідним і в якому ми перебули найкращі роки дитинства та молодости. Панорама міста — дахи його у різних порах року - найкращі видаються нам у пухнастому чистому снігу як і в загалі цілий ряд зимових знімок, на яких люди завжди на дальшому пляні, а у снігу виходять зариси будівель, перед усім церков особливо чарівно.

Але не менше мальовничі є знімки із інших пір року, зокрема осінні де золото листя фотомистець вміє так радісно і привабливо відтворити. Специяльне і головне місце у цьому фотоальбомі займають львівські леви. Їх автор фотографує із різних сторін та як пише в поясненнях „кожний лев має свій характер, свій настрій. А деякі бувають іноді схожими на людей...".

Пояснення до кожної фотокартини вичерпні, а часом поетичні та їх автор подає на окремих сторінках у трьох мовах: українській, російській та польській. Також у трьох мовах вміщена передова стаття пера Р. Лубківського і як увесь текст чепурними білими літерами на чорному тлі.

Все це причиняється до того, що книжка приваблює і хочеться її все наново переглядати та любуватися такими знаними, а так інакшими у виконанні фотографа-художника картинами Львова.

Остання частина книжки — це Львів ніччю. Вона розпочинається знімкою елеґантного золоченого лева, що прикрашає крісла в оперному театрі, якого до речі ми хоча часті бувальці цього театру, ніколи не завважили. А далі ідуть знімки із оперного театру зізовні та нутра де впадає увічі так добре знана декоративна сценічна завіса „Парнас" роботи художника Г. Семирадського і світлина із живого балету, що притягає своєю ґраціозністю. Різні силюєти Львова зокрема дзвіниці Успенської церкви на тлі вечірнього неба, як також Бернардського монастиря і Порохової башти бачимо на останніх сторінках альбому, а закінчує В. Пилип'юк свою так поетичну данину Львову таким поясненням: „Десятки легенд і пісень складено про Тебе Львове. Ти гідний того, щоб бути оспіваним. Бо ти — Місто розкутих левів. Неповторна і вічна Поема у камені".

Останнє у книжці — це відлет птахів на тлі катедральної вежі немов нагадує нас — усіх тих, що відлетіли перед роками із рідного міста і тепер пригадуємо собі його красу завдяки В. Пилип'юкові.

Закінчує цей фотоальбом автор ще одною світлиною, повною для нас ностальґії — славними львівськими ліхтарями, які так зворушливо оживлюють перед нашими очима нічні проходи вулицями Львова, коли вони були ще всі в цей спосіб освітлені.

Фотоальбом видано в Києві у 40,000 примірниках а ціна його в Україні — 20 карбованців. Редактор збірника Т. Л. Шпаковська, художник Є. А. Дерлеменко. На окремій вкладці поданий зміст і короткий пояснюючий вступ англійською, французькою та німецькою мовами.

Але зміст фотоальбому говорить своєю красою сам за себе та навіть не потрібно до нього різномовних пояснень.

В. Пилип'юк, дитина Покуття від молодих років посвятився фотографічному мистецтву і з під його справної руки та його фотоапарату появилося вже декілька фотоальбомів, а це „Ровенщина", „Львівщина", „Живиця" а від року фотомистецький журнал під його редакцією „Світло й тінь", про який ми вже писали в нашому щоденнику. Невдовзі мистець фотографії має приїхати до ЗСА, щоб тут, на окремій виставці показати свої мистецькі світлини з України. Виставка, як нам відомо, відбудеться ще при кінці цього року в Українському Інституті Америки і напевно зацікавить не лише українську але і чужинецьку публіку.

Надіємося, що В. Пилип'юк привезе зі собою свій фотоальбом „Львів" у більшій кількості, бо зацікавлення ним широке. Як досі, лише „вибранці" дістали його від автора або його друзів, а купити його тут ніяк не можна.

Володимир Барагура

В ОМАННИХ ПОШУКАХ „ЗОЛОТОГО РУНА"

Америка — добрий край,
Як не робиш — то здихай!

Цей афоризм перших українських поселенців в Америці не втратив досьогодні свого значення. Він діє із невблаганною закономірністю та прецизією.

Відомою є старогрецька леґенда про виправу під проводом мореплавця Язона арґонавтів шукачів „Золотого Руна", яке мало знаходитися на острові Колхіда.

Переносно цей переказ стосується людей, які шукають матеріяльних дібр там, де їх немає, або які приходиться здобувати великим трудом і зусиллям. Ця леґенда стосується наших земляків, які кількома хвилями прибували до Америки в різні періоди нашого національного життя під тиском несприятливих побутових, чи політичних умов.

Перша така хвиля до вибуху Першої світової війни, це прибуття до Нового Світу наших незаможних, мало- або- безземельних селян. Вона мала заробітковий характер, бо її спричинили незадовільні економічно-побутові умови. Це здебільшого були селяни гірських околиць Західньої України. Вони поділялися на дві категорії: цих, які поселялися в Америці, чи Канаді на постійне перебування й цих, які прибували сюди на деякий час і, доробившись, верталися додому, щоб побудувати хату, купити землю, чи закласти підприємство. Бували й такі, що кількома наворотами приїздили до Америки сезоново, щоб піднести свій життєвий стандарт у рідному краю.

Другу хвилю іміґрантів до Америки спонукали політичні умови, які заіснували на нашій батьківщині після невдалих Визвольних Змагань 1918-1921 років. Ці нові пришельці були високопатріотичні, національно свідомі й здебільша освічені люди, які поселилися в містах і піднесли рівень нашого національно-культурного життя, яке заініціювали свідоміші елементи першої заробіткової іміґрації.

Третя, масова хвиля іміґрантів була наслідком Другої світової війни й страху перед переслідуваннями червоних окупантів. Ця група складалася з різних прошарків нашого суспільства з перевагою інтеліґентського елементу, який на здобутках попередників розбудував і підніс національне життя на поселеннях до вищого рівня.

Тепер, після провалу тюрми під'яремних народів, які входили в склад СССР, почалася нова хвиля напливу наших земляків із батьківщини. Вона чимраз кріпшає. Головною спонукою їхнього прибування на постійне тут поселення є їхня надія знайти тут вимріяне „Золоте Руно"...

Необізнані з ментальністю, психологією, способом життя у ЗСА й Канаді, чи Австралії, вони переконані, що тут можна відразу зажити заможним, легким життям, що тут доляри ростуть на дереві, або, що гріш можна збирати на вулиці. Коли ж зустрінуться з життєвою дійсністю, тоді розчаровуються гірко, починають нарікати й вимагати допомоги, чи то від приватних людей, чи від громадських установ, покликаючися часто на жидівську харитативну акцію для своїх одновірців.

Дійсність така, що, хоч Америка — це найбагатша країна світу, то життя тут можна і муситься влаштувати власними силами й напочатку вдоволитися скромним прожитком. Згодом можна зажити достатнім життя, але це залежить від багатьох чинників — професії, ініціятиви, здібностей, роботящости ну й — щастя. Одначе початково треба намозолитися, бо „як не робиш — то здихай!" Тому початково треба „в поті чола їсти свій хліб".

Заходить питання — чи прибуття найновіших наших земляків на постійне перебування в Америці є в цю хвилину доцільне. Адже тепер вони не зазнають переслідувань, батьківщина є на добрій дорозі до волі, самостійности й державности. На рідних землях відкриваються в недалекому майбутньому надійні перспективи піднесення рівня повсякденного життя. Людські ресурси потрібні там до праці над розбудовою власної держави, поле до праці для добра України — відкрите.

У порівнянні з попередніми нашими іміґрантами, змушеними обставинами, які створили окупаційні уряди Польщі й СССР — Москви опустити рідну землю, найновіша іміґрація задля „Золотого Руна" недоцільна й зайва. Діяспора в міру сил і засобів допомагає батьківщині, але ці засоби замалі, щоб витрачати їх на окремих, приватних людей, які прибувають сюди з матеріяльних спонук та ще й з великими вимогами. Тому є доцільним, щоб зайвого вихідництва з батьківщини тепер не було, бо Україна потребує рук і мозків до праці.

Такий вихід з батьківщини на чужину не вказаний саме тепер ще й тому, що ЗСА переживає господарську кризу, економічна ситуація тут невияснена, існує безробіття й невідомо, яке майбутнє економіки з уваги на механізацію праці.

Ніде на світі не знайдеться „Золоте Руно". Його треба шукати на рідній землі, не на чужій Колхіді. Краще, щоб діяспора спрямувала свої обмежені матеріяльні ресурси на допомогу Україні, ніж на потреби приватних людей, які керуються особистими інтересами замість віддати свої сили на потреби батьківщини. Пам'ятаймо на латинську пословицю: „Салюс публіка — супрема лекс" (Добро громади — найвищий закон).

На пошуки оманливого „Золотого Руна" буде час після здвигнення зруйнованого храму Української Держави.

Д-р Вікентій Шандор

ПРИЄДНАННЯ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ ДО УССР

I.

Проф. Тома Ґаррик Масарик і його співробітники — Едвард Бенеш і генерал Мілан Растислав Штефаник, будучи за кордоном для ведення визвольної боротьби проти Австро-Угорщини, не мали первісно в програмі займатись справами Закарпаття. Така потреба зродилась у проф. Масарика після його приїзду до ЗСА в першій половині 1918 року. Тут він нав'язав контакт з політиками сербів, хорватів та румунів, що рівно ж вели боротьбу проти Австро-Угорщини, як д-р А. Трумбіч, М. Прібічевич, М. Пашич та Й. Братіяну.

У висліді їхніх розмов виникла потреба створити проти Мадярщини оборонний союз трьох держав: Чехо-Словаччини, Юґославії та Румунії, що пізніше сталось у формі Малої Антанти — Мала Догода —. Цю політичну доктрину було можна перевести тільки приєднанням Закарпаття до Чехо-Словаччини (ЧСР). Відносно значення Закарпаття у цій державній концепції Бенеш відтак висловився так:

„Без Рутенії (Закарпаття, В.Ш.) Мала Антанта була би неможливою, а зорганізовання Центральної Европи на основі мирових договорів правдоподібно раніше чи пізніше закінчилось би крахом". З уваги на такі причини заявив далі Бенеш „Чехо-Словаччина ніколи за жадних умов не зречеться Рутенії і буде її обороняти до останньої краплі крови, бо через чехо-словацьку розв'язку її доля зв'язана остаточно".

І так Сен-Жерменським Мировим договором 19-го вересня 1919 року приєднано Закарпаття до ЧСР на найширших автономних правах сумісних з цілістю держави.

Д-р Бенеш зрезиґнував як президент Чехо-Словаччини і 5-го жовтня 1938 року виїхав закордон для ведення боротьби проти гітлерівської Німеччини, де створив свій екзильний уряд та Державну Раду, як дорадчий орган.

Чехо-Словаччина виконала свої конституційні зобов'язання відносно автономії Карпатської України щойно конституційним законом. ч. 328 Зб.з. і р.з. листопада 1938 року. Цим законом змінено форму держави на федеративну: чехів, словаків і карпатських українців. Карпатська Україна як частина державної федерації мала свій тричленний уряд, який був членом Центрального уряду в Празі, якого я мав честь бути представником у 1938-39 роках.

Після проголошення незалежности Словаччини 14-го березня 1939 року уряд Карпатської України рівно ж проголосив того ж дня повну державну незалежність. Це проголошення представник уряду в Празі зразу нотифікував амбасадам таких держав: ЗСА, Англія, Франція, Німеччина, Польща, Юґославія, Румунія.

Внаслідок Мюнхенського диктату у вересні 1938 року президент Чехо-Словаччини д-р Е. Бенеш зрезиґнував і 5-го жовтня виїхав закордон, де створив свій екзильний уряд і Державну Раду, як дорадчий орган.

Вихідною точкою екзильної політики поставив Бенеш анулювання наслідків Мюнхенського й Віденського диктатів, включно федеративного статусу держави. В цьому напрямі звучить і прийняте екзильним урядом рішення: „Все, що сталось від 19 вересня 1938 року сталось незаконно, протиконституційно і було нам вмушене силою і погрозами, терором і насильством. Ми цього ніколи не визнаємо!"

Визвольна, а відтак і державна політика чехо-словацького уряду була проросійська — за царату і за большевиків. Проф. Масарик в леґіонарському „Чесословенські Деннік" ч. 24 з 1918 року в києві зробив в справі большевиків таку заяву: „Вони признають нашу озброєну невтральність... Я не боюся перемоги большевиків. Большевицька влада є демократична, 'соціялістична'". А в своїх „Добірних Думках" президент Масарик сказав: „Ми виросли з ілюзіями про Росію, ми по вихованню русофіли".

Після майже річного перебування в Україні та Росії, Масарик в своєму звіті альянтам з Токіо радить визнати уряд Леніна де факто і де юре та дати йому повну допомогу. За поміч дану Масарикові Українською центральною Радою в 1917-18 роках в Києві, Чехо-Словаччина за його президентури поставилась найкраще до української еміґрації зі всіх держав в Европі.

Проблема Карпатської України була предметом розмов Бенеша з амбасадором СССР Майським в Лондоні вже 19-го жовтня 1939 року, в якій Бенеш заявив: „Після цієї війни ми мусимо бути сусідами Совєтського Союзу прямо і тривало. Для нас це є одна з лекцій Мюнхену! Питання Подкарпатської Руси буде між нами вирішене і ми напевно погодимось!".

Перед виїздом до Москви в грудні 1943 року для заключення договору приязні та про умови адміністрації Чехо-Словачини як вступить совєтська армія на її територію, Черчіль та Іден радили Бенешові, що про договори можна говорити, але їх перед закінченням війни не підписувати. Бенеш не послухав доброї поради. Після підписання у Москві договору виголосив Бенеш в радіо промову до чеського і словацького народів та підпілля, в якій сказав. ..„Ця дорога є для мене самозрозумілим наслідком, логічним завершенням розвитку нашої політики цілого століття, уможливленої якраз тільки російською революцією з останньої війни, знаменитим завершенням совєтської держави та сучасними її великими військовими успіхами в повній згоді з Великобританією та ЗСА". Бенеш далі стверджує, що „Договір взаїмно респектує суверенність та ґарантує невмішування у внутрішні справи нашої держави".

Продовження буде.

ВСЯ ДИВІДЕНДА ДО ФОНДУ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

Сторіччя поселення українців у Канаді відзначено появою книги

Редактор В. Дідюк передає ним редаґовану книгу головному предсідникові УНСоюзу Уляні Дячук.

Відзначаючи Тисячоліття Християнства у Україні, як і століття поселення українців у Канаді та п'ятдесятиріччя Відділу Конґресу Українців Канади у Торонто, цей Відділ видав 589-сторінкову книгу у твердій обгорт ці п. з. „Нарис історії Конґресу Українців Канади в Торонто". Видано її при фінансовій допомозі міністерства багатокультурности Онтаріо, Міської управи Торонто, Українсько-Канадської Фундації ім. Тараса Шевченка та Українського Народного Союзу. Редактором цієї книги є Василь Дідюк, мистецьке оформлення обкладинки — Володимира Беднарського, мовна коректа — Раїси Галешко.

Управа Відділу Конґресу Українців Канади присвячує цю книжку засновникам їхнього Відділу в Торонто і всім чисельним його і складових організацій працівникам, з якими на протязі існування відділу доводилось ділити змагання і працю та дружньо рам'я в рам'я трудитися під гаслом — „З народом і для народу!".

У виданні — безліч світлин видатних діячів української Канади та фраґментів із діяльности усіх тих, хто трудився для української справи на канадській землі — на внутрішніх і зовнішніх відтинках життя цієї країни.

Книгу цю в ціні 25 дол., можна набути пишучи на адресу: Ukrainian Canadian Congress, Toronto Branch, 2118 A Bloor St. W., Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada.

Збірка гідна подиву й наслідування

Українська громада в Йонкерсі, Н.Й., дуже швидко й позитивно зареаґувала на заклик Екзекутиви Координаційного Комітету Допомоги Україні взяти участь у збірці фондів на покриття витрат, пов'язаних із потребами підготови формування громадської думки та переведення референдуму, що з великим успіхом для справи української державної незалежности відбувся 1-го грудня 1991 року. Секретаріят Руху в Україні виступив ініціятором створення Громадської Ради „Референдум".

В Йонкерсі на запрошення усіх діючих громадських товариств і організацій відгукнулися близько 30 зацікавлених громадян, які прийшли на засідання 8-го листопада 1991 року до Дому Спілки Української Молоді, при 301 Палісейд Евеню, Йонкерс, Н.Й.

Лев Футала відкрив збори, привітав присутніх, відчитав листа від Секретаріяту Руху за підписом Співголови Громадської Ради „Референдум" і Голови Руху Івана Драча та голови Координаційного та розпорядчого комітету Громадської Ради „Референдум" і рівночасно Голови Секретаріяту Руху Віктора Бурлакова, та заклик Екзекутиви Координаційного Комітету Допомоги Україні в ЗСА.

Після короткої і ділової дискусії, в якій стверджено, що це є всеукраїнська акція, яка потребує швидкої і серйозної підтримки, і що громада Йонкерсу не може залишатися неактивною в тій акції.

Вибрано президію зборів, в яку увійшли: отець Едісон Бойко — почесний голова, Лев Футала — голова, інж. Остап Балабан — заступник голови, Марія Кульчицька — член і Богдан Вітюк — секретар.

Згодом після дальшої дискусії і відповідей на запитання приступлено до виборів Комітету для проведення збірки фондів на потреби Громадської Ради „Референдум" в Україні. До цього Комітету ввійшли: парох української католицької церкви св. Михаїла о. Едісон Бойко, голова Лев Футала, заст. голови інж. Остап Балабан, заст. голови д-р Орест Козіцький, секретар Богдан Вітюк, скарбник Ярослав Кіцюк, реф. збірки Петро Кулинич, члени збіркової комісії Володимир Козіцький, Степан Палилик, Юрій Ковльчик, Петро Шкафаровський, Андрій Стахів, Роман Глушко, Степан Гаврилюк, Корнель Бабяк, члени комісії Анна Коцур і д-р Олег Сохан. Контрольна комісія: Мирослав Климко, Марія Кульчицька і Микола Сидор.

З черги проведено коротку дискусію над пляном і тактикою збірки, відразу було відкрито листу деклярацій на збірку між присутніми. Всі розходилися у піднесеному, оптимістичному настрої, бо протягом кільканадцяти хвилин сума деклярованих грошей дорівнювала 17,000 дол. (включаючи 7.000 дол. від Федеральної Кредитової Кооперативи СУМА в Йонкерсі).

В неділю, 10-го листопада, після відзначення Листопадового Чину концертом в залі дому Спілки Української Молоді в Йонкерсі, збіркова сума піднялася до висоти 30,000 долярів, а тиждень пізніше Лев Футала і скарбник Ярослав Кіцюк поінформували, що на день 19-го листопада зібрано 46,000 дол. з чого частину вже переслано до Злученого Українсько Американського Допомогового Комітету у Філядельфії на конто ККДУ, число 8236, а також до Централі Українських Кредитових Кооператив Америки, яка також передала в Україну свій дар, а окремі Кооперативи повинні тепер переслати до ЦУКА свою належність.

Беручи до уваги, що запляноване Громадською Радою „Референдум" кошторис витрат на здійснення запланованих заходів був визначений на 10 мільйонів карбованців, що приблизно дорівнювало б 170,000 ам. дол., то громада в Йонкерсі спромоглася покрити оці заплановані витрати на 26 відсотків.

З гордістю треба ствердити, що почин й сама збіркова акція були гідні подиву і варті наслідування.

Збірка ще не закінчена і є надії, що сума її буде і надалі зростати.

О.Б.

В Івано-Франківському росте молода акторка

М. Павлюк

Як повідомляє преса західньої України, в Івано-Франківському відбувся концерт-бенефіс молоденької акторки Галицького Молодого Театру Мар'янки Павлюк. Акторка має щойно 11 років, але її самостійний концерт викликав захоплення всієї публіки та однолітків, як і сивоголових учасників.

Вона навчається у звичайній та музичній школах Івано-Франківського, є дочкою батька-художника і матері учительки гри на фортепіяні. М. Павлюк вже виступала у художньому фільмі „Карпатське золото" і брала участь у виставах Галицького Молодого Театру, між іншим також у п'єсі Віри Вовк „Іконостас України".

В театральних виставах Мар'янка бере участь від п'яти років життя, а в її репертуарі є понад 50 поезій, десятки українських пісень та фортепіянових творів.

Добродійний концерт, що відбувся у вересні в Івано-Франківському мав назву „Поетична слава України" і охоплював твори наших передових поетів та письменників. В рецензії на цей вечір читаємо, що молода акторка має „тонке відчуття поетичного слова, літературного образу", які зачаровують слухачів.

Молода акторка дуже хотіла б відвідати Північну Америку та дати тут декілька концертів.

Д-р О. А. Левицький — очний лікар, професіонал і науковець

Українська громада в Чикаґо має добрих українських лікарів, спеціялістів чи не з усіх ділянок медицини. На випадок хвороби звертаємося за порадами до своїх лікарів, бо довіряємо їхній фаховій і жертвенній праці. За те українські лікарі багато допомагають нашій громаді своїми зв'язками і фінансовими пожертвами.

Одним із провідних українських лікарів у нашій громаді є д-р Андрій Левицький, очний лікар — офталмолог.

Очі людини — це той природний скарб, що чи не найбільше спричиняється до її життєвої радости. Можна сміливо твердити, що д-р Левицький є „сторожем" очей великої частини нашої громади. В клініці, де він працює співгосподарем, чути часто українську мову. Тут зустрінете наших відомих громадських діячів, переважно сеньйорів з Чикаґо і метрополії, директорів установ чи працівників підприємств. У почекальні клініки чи в шпиталі перед операцією сусідній пацієнт, можливо, також українець. Популярність здобув собі д-р Левицький жертвенною професійною обслугою. В потребі, навіть у вільні від праці дні, він не відмовляється відвідати пацієнта вдома.

В амбуляторії клініки працює з д-ром Левицьким наша молода окулістка д-р Ірина Лисейко-Оверко. Вона також помагає батькові д-ові Іванові Лисейкові в його окулістичному підприємстві. Ця канцелярія знаходиться саме в осередку українського поселення, і звичайно при перевірці зору там можуть зауважити загрозливі зорові симптоми та спрямувати вас на точніші бадання до клініки д-ра Левицького.

Ваші очі не терплять занедбання, потребують фахової допомоги і дбайливої опіки, а це вже завдання д-ра Андрія Левицького.

Нам цікаво запізнатися ближче з д-ром Левицьким, його життям та професійними і науковими досягненнями. Народився вже на еміґрації, у Баварії, чотирилітнім хлопцем переїхав до Америки. У Клівленді, де його батько є практикуючим лікарем, закінчив початкову і середню школу, і там починав вищі студії. Медичні студії закінчив в университеті Нортвестерн в Чикаґо 1977 р., і перейшов на практику до шпиталю св. Луки по лінії офталмології. Згодом закінчив також спеціяльні кур си за своєю професією в Гарвардському університеті.

Д-р О. А. Левицький

У своїй професії д-р Левицький здобув визначні успіхи. Він опрацював методу операції катаракти при помочі спеціяльного ним винайденого медичного інструменту, який він опатентував. При помочі цього приладу операції катаракти лікар проводить вигідно і безпечно. Лікарі вживають цю методу не тільки в Америці, але й в інших країнах. Її вживають також у клініці в Москві, директором якої є відомий у світі офталмолог-науковець Святослав Фйодоров. З Фйодоровим Левицький співпрацював та засвоїв у його інституті його нову операційну методу короткозорости.

Д-р Левицький співпрацює з міжнародною харитативною організацією „Проєкт Орбіс". Ця організація відвідує різні країни у світі власним літаком, що є уряджений як клінічна офталмологічна лябораторія. Вони відвідали також СССР, і д-р Левицький був членом лікарської групи на літаку, проводив операції катаракти, демонструючи інструмент свого винаходу, давав також фахові доповіді. Про цю першу подорож Орбісу до СССР були прихильні пресові повідомлення у СССР і в Америці, а також у телевізійних програмах, включно зі Сі-Бі-Ес. На запрошення лікарських організацій, д-р Левицький відвідує різні країни з доповідями та лекціями оперативної техніки з ділянки офталмології. Він часто їздить в Україну та співпрацює як консультант в лікарнях Києва і Львова.

Д-р Андрій Левицький працює також як асистент-професор офталмології медичного „Раш Каледж", часто викладає на медичних відділах чикаґських университетів, є співдиректором очного центру шпиталю Масонік.

У ширшій розмові д-р Левицький розповідав про свої заходи привернути зір відомому довголітньому політв'язневі Юрієві Шухевичеві й уболівав, що вже не міг врятувати йому зору, ушкодженого совєтськими тюрмами та довголітнім знущанням.

Андрій Левицький одружений, дружина Дарія, з дому Камінська, має закінчені университетські студії політичних наук. Супружжя має троє дітей: Христя, Марко і Юстин.

У цьогорічній каденції д-р Андрій Левицький є головою Українського Лікарського Товариства Північної Америки.

Бажаємо йому ще кращих успіхів у його професійній і громадській роботі.

Павло Турула

Літак „Мрія" прибув з пригодами

Київ (ПБ УНС, Раїса Руденко). — Сюди в п'ятницю, 29-го листопада, прибув літак АН-225 „Мрія", який привіз із ЗСА ліки, медичне обладнання та дитяче харчування для дітей, що постраждали в результаті катастрофи в Чорнобилі. Щоправда, літак прибув не без пригод: відмовила гідравлічна система і пілот зробив вимушене приземлення у Празі. Тільки через добу літак вилетів в Україну.

Як заявив перший пілот „Мрії" Олександер Галуненко, він хвилювався, що не встигне віддати свій голос за незалежну Україну. Це вже шостий рейс допомоги Україні, а 10-го грудня „Мрія" знову летить до ЗСА.

В понеділок, 2-го грудня, у Міністерстві закордонних справ України відбулася пресова конференція „Суверенна Україна і Чорнобиль". Учасниками її були: голова комісії Верховної Ради України в питаннях чорнобильської катастрофи Володимир Яворівський, президент Міжнародної спілки „Чорнобиль" Володимир Шовкошитий, засновники і керівники американського Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля Зенон і Надія Матківські, президент аналогічного фонду в Канаді Ярослав Щудрак, голова консультаційної ради Президії Верховної Ради України Богдан Гаврилишин і пілот літака „Мрія" О. Галуненко, який привіз на борту літака 150 тонн медикаментів та обладнання на суму понад два мільйони долярів.

Як заявила на пресовій коференції Н. Матківська, допомога призначена не лише для дітей України, але й Білорусі. Представник Білорусії звернувся до Фонду Допомоги дітям Чорнобиля з проханням допомогти їм перевезти вантаж із-за океану і тепер цей вантаж прибув літаком „Мрія".

В. Яворівський повідомив, що незабаром буде порушено карну справу проти осіб, які причетні до проєктування і керівництва Чорнобильською АЕС, а також тих, які приховували від народу правду про розміри небезпеки. „Ми відкриємо чорнобильську зону для науковців та фахівців різних країн", — сказав В. Яворівський.

Відзначення роковин Листопадового Чину

Заходом Українсько-Американської Координаційної Ради міста Маямі, Фльорида, та Українського Конґресового Комітету, відділ у місті Голивуд, відзначено роковини Листопадового Чину. Свято відбулося 17-го листопада, о год. 1-шій в церковній залі парохії Успення Пречистої Діви Марії у Маямі.

Свято коротким словом відкрив Р. Швед. Він привітав присутніх і серед них М. Щипулу — учасника Листопадових днів. О. шамбелян І. Стевинський і о. диякон М. Довбуш відмовили молитву. Американський гимн відспівала Карина Максимович. Святочне слово виголосив проф. д-р М. Чировський, який сказав дещо про теперішні події в Україні і пов'язав до подій 1918 року, які, власне, дали почин до відродження і проголошення самостійної України тепер.

Учень української школи при церкві Успення Пречистої Діви Марії в Маямі Р. Швед віддеклямував вірш Р. Купчинського „Львів". Дана Максимович-Васевич змістовно розповіла про Листопадовий Чин англійською мовою. Н. Трач дуже добре віддеклямувала поему Лепкого „Спіть, хлопці, спіть"... Проф. д-р М. Чировський прочитав звернення УАКР і УККА до президента Дж. Буша, яке усі прийняли з великим ентузіязмом.

На закінчення цього гарного свята церковний хор відспівав „Боже Великий" і „Ще не вмерла Україна", під дириґентурою П. Ґаладзи.

Збірка зі вступів дала 320 дол. які переслано до СКВУ на допомогу Україні.

Сцена була гарно удекорована килимом, портретом Дмитра Вітовського та вишивками, про що подбали І. Ракуш і Р. Швед.

Мирослава Хойнацька-Тершаковець

Чи бути...

(Закінчення зі стор. 2)

ядерний ключ залишатиметься дальше в руках центру.

Таке положення відповідало б вимогам міжнародного договору про нерозповсюдження ядерної зброї за умовою що Україна, Росія, Білорусія і Казахстан будуть трактовані однаково. Підписуючи міжнародний договір про нерозповсюдження і двосторонні угоди про зменшення арсеналу ядерної зброї,представники ССР виступали однаково в імені всіх республік. Таким чином всі є однаково зобов'язані не поширювати ядерної зброї, не передавати техніки її виробу і матеріялів (наприклад, плутонію) іншим державам. Одночасно, всі є зобов'язані запевнити що ані зброя, ані ядерні матеріяли не попадуть в руки безвідповідальним авантюристам будь-якої національности.

Не зважаючи на амбіції Боріса Єльцина перебрати в свої руки контроль над всім арсеналом ядерної зброї колишнього Союзу, Росія аж ніяк не може уважати себе єдиним переємником міжнародних договорів, підписаних в імені колишнього СССР. Таким чином Росія не може присвоїти собі право на статус ядерної держави. Захід не може признати їй статус переємника прав чи привілеїв СССР вже навіть тому, що формально Союз не розв'язаний.

Україна, як член-основник ООН, повинна якнайскорше розпочати переговори про умови, на основі яких вона підписала б і ратифікувала б міжнародний договір про нерозповсюдження ядерної зброї. Україна повинна потвердити своє бажання залишатися без'ядерною державою, не зважаючи на те, що на її території є і залишиться ще на довший час чужа ядерна зброя. Тут немає протиріччя — прецедентів для цього є багато.

Підпис України, як без'ядерної держави, здобуде Україні підтримку світу. Таке завдання повинно стати одним з важливих пріоритетів нововибраного Президента України і покликаного ним нового Уряду.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла від нас назавжди 26-го жовтня 1991 р.
наша незабутня КУЗИНКА

бл. п. д-р мед.

ІРЕНА ГРЕБЕНЯК

Складаємо щиру подяку всечеснішим отцям: о. Т. Гуманицькому, о. В. Андрушковому, о. П. Огіркові, о. Л. Мудрому і о. Е. Чудакові за відвідини покійної в шпиталі, за уділення Найсвятіших Тайн та за переведення похоронних відправ.

Особливо дякуємо о. П. Огіркові за теплі прощальні слова в яких він зхарактеризував покійну, як побожну і жертвенну людину.

Наша сердечна подяка Славі Рубель, яка зворушливо прощала покійну від товаришок стрийської гімназії.

Щиро дякуємо всім, що в пам'ять покійної зложили щедрі пожертви на Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля, всім, що замовили Служби Божі, що прикрасили домовину квітами, як рівнож, що своєю присутністю в похоронних обрядах віддали останню пошану покійній та відпровадили її на вічний спочинок.

Сердечно дякуємо д-р Чейс — довголітній приятельці покійної, яка під час тяжкої і довгої недуги віддано занималася хворою і безкорисно виконувала обов'язки, які не могла виконувати покійна.

На ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ зложили:
по 100 дол. — д-р Теодор і д-р Василь Федорців, Лідія і Михайло Белендюк;
по 50 дол. - Ольга і Роман Гаєцький, Люба і Ярослав Дармограй, Анна і Юрко Юрків;
30 дол. — Катря і Володимир Вальчук;
по 20 дол. — Дарія Чижик, Василь Шевчук.
Разом .... 420 дол.

Нехай Господь винагородить усіх своїми ласками.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ будуть відправлені СВЯТІ ЛІТУРГІЇ в таких церквах:
Святої Покрови Божої Матері — Ozone Park, N. Y.;
Пресвятої Тройці - Staten Island, N.Y.;
Святого Миколая — Watervliet, N.Y.;
Входу в Храм Пресвятої Богородиці — North Port, Fla.;
Воздвиження Чесного Хреста у Сколім, Україна.

Про молитви за спокій душі покійної просять:
кузини:
ЛІДІЯ БЕЛЕНДЮК з родиною
ЮРІЙ ЮРКІВ з родиною

ПРЕСОВИЙ СЕКРЕТАР БІЛОГО Дому Марлин Фицвотер повідомив, що державний секретар ЗСА Джеймс Бейкер обговорить з президентом України Леонідом Кравчуком справу про те, „як ми можемо сприяти в ліквідації нуклеарної зброї", що знаходиться на території України. Дж. Бейкер має намір відвідати Київ з зупинкою у Москві до кінця місяця, а цього тижня на Україну поїде його заступник з европейських справ Томас Найлс.

Появилися касетки із молитовними піснями

Джерзі Ситі, Н.Дж. — У виконанні Ярослави Лончини появилися дві касетки з українськими релігійними піснями для дітей і молоді у композиції та прегарному співі. Вона з дружиною священика УКЦеркви Тараса Лончини.

Я. Лончина закінчила студії музики і обдарована добрим голосом з чуттям і зрозумінням сьогоднішнього підходу до релігійної музики вже у 1989 році випустила першу касетку із збіркою релігійних пісень для дітей п. н. „Відкрите серце". Недавно випустила вона другу збірку 16 християнських пісень для молоді й старших п. н. „Не хлібом єдиним". Між тими піснями є нові композиції Я. Лончини відомих молитов „Отче наш" і „Богородице Діво", які особливо промовляють у виконанні молодої співачки.

Касетки можна замовляти до 31-го грудня на адресу: Rev. Taras or Jaroslawa Lonchyna, 37 33 Castles Terrace, Silver Spring, Md. 20904-4769, а опісля на адресу: 16631 New Hampshire Ave., Silver Spring, Md. 20905-3919.

Ціна касетки „Відкрите серце" 5 ам. дол., а „Не хлібом єдиним" 10 дол.

Збирають подарунки для дітей в Україні

Йонкерс, Н. Й. (О. Козіцький). — Дружинники осередку СУМ в Йонкерсі спільно з дружинниками осередків в Ню Йорку і Пассейку збирають для сиріт і хворих дітей в Україні нові і вживані (в доброму стані) забавки. Дарунки старатимуться доставити в Україну в час Різдвяних Свят. Дружинники просять, щоби дарунки були декоративно опаковані і призначені для хлопчика або дівчинки. Можна включити святочну карточку з побажанням із зворотною адресою. Приймаються також грошові пожертви для закупу додаткових дарунків і пересилки. Для дальших інформацій слід звертатися до Ореста Козіцького, а подарунки висилати на його адресу: Orest Kozicky, M.D., 469 North Broadway, Yonkers, N. Y. 10701, tel.: праця — (914) 969-1115, хата — (914) 969-3606.

Міжокружна конференція СУА в Ню Джерзі

У неділю, 17-го листопада, в приміщенні Українського Народного Дому в Ірвінґтон, Ню Джерзі, відбулася виховно-пресова конференція Округів Ню Джерзі, Ню Йорку і Філядельфії. Господарем була Округа Ню Джерзі під проводом голови Окружної Управи Татяни Рішко.

Конференція складалася з двох частин: в передполудневих годинах — виховна, а після полуденку — пресова.

Участь у конференції від Округи Філядельфії взяли голова Окружної Управи Марія Одежинська, пресова референтка Богданна Михайлів, членка 13-го Відділу з Честер Тамара Рач.

Конференцію відкрила голова Округи Татяна Рішко, привітала присутніх і передала ведення програмою модераторці Оксані Станько, виховній референтці Округи. О. Станько попросила до головного стола Любомиру Крупу, Оленку Макарушку-Колодій, Ольгу Третяк.

Першу доповідь „Як організувати й провадити захоронку" виголосила Оленка Макарушка-Колодій, учителька Захоронки св. Івана Хрестителя в Нюарку. Вона має великий досвід і фахову освіту для такої праці. Є виховною референткою 75-го Відділу. З її доповіді присутні довідались про стейтові вимоги і пов'язані з ними великі труднощі, які доводилось комітетові поборювати систематично аж до успішного відкриття Захоронки 22-го жовтня 1989 року. Подала перебіг занять дітей від години 7:30 до 5:30. Програма дня є урізноманітнена і придатна для всебічного духовного розвитку дитини з засвоюванням української мови й релігії.

Доповідь „Значення світлички у вихованні дошкільних дітей" виголосила Оксана Станько, виховна референтка Округи й учителька світлички 61-го Відділу у Випані. Вона глибоко проаналізувала важливість духовного розвитку дитини від найранішого дитинства. Виховання в українській світличці нав'язує дружбу між дітьми, яка часто триває ціле життя. Дає нагоду пізнати свій обряд через вшанування всіх релігійних свят і через щоденну молитву, якою все починається день. Дитина вчиться любити свою мову, свій український дім.

Доповідь „Роля батьків у Рідній Школі" виголосила Любомира Крупа — заступник голови Світової Координаційної Виховно-освітньої Ради при СКВУ. Вона є учителькою літератури й мови в 11 і 12 клясах Рідної Школи в Нюарку. Дописує до журналу „Наше Життя".

Тема дуже широка, тому прелеґентка зупинилася на таких головних аспектах взаємин між батьками і школою, як послідовність і особистий приклад, активне зацікавлення в програмі навчання, участь батьків у загальній шкільній програмі, добір учителів, вдержання шкільництва. Великий обов'язок лежить на батьках. Через послідовне плекання рідної мови вдома й товаристві вони спонукають дитину шанувати цю мову. Батьки з фаховою підготовкою повинні стати учителями в школі. Брати участь у всіх релігійних чи національних шкільних святкуваннях. Приміщення для навчань треба утримувати в якнайкращому вигляді, в іншому випадку можна викликати почуття меншевартости в дітей і це також може бути однією з причин відходу дітей від українського оточення. Мусимо дбати про чисельність в школах, що дає почуття сили й самоповаги. Прелеґентка щиро порадила набути книжку на виховні теми — „Батьки й діти", які вона принесла з собою. Всі книжки було розкуплено.

Ольга Тритяк, виховна референтка Головної Управи СУА, познайомила нас з працею Бібліотеки Виховної Референтури Головної Управи СУА. Вона склала список дитячої літератури діяспори і подала адреси видавництв.

Виховна референтура СУА під патронатом СФУЖО і СКВОР при СКВУ разом з ОПЛДМ та Шкільною Радою УККА заплянували зробити виставку дитячої літератури діяспори в Києві і Львові, а після виставки на Конґресі СКВУ в Торонті в 1993 році книжки залишаться власністю Бібліотеки Виховної Референтури СУА.

Рівнож призбирано значне число дитячих книжок виданих в Україні. Їх фаховим упорядкуванням і каталогуванням займаються Мирослава Стахів і д-р Денис Стахів. Оцінює їхню виховну вартість Анастазія Смеречинська. Опісля О. Тритяк попросила д-ра Стахова висвітлити прозірки з цих книжечок. Всі вони чудово ілюстровані і поділені на катеґорії за призначенням: саморобні іграшки, до розмальовування, навчальні, співаники, побутові, традиційні, з природи, наші клясики — дітям, переклади. Всі вони мають виховну вартість через доступний текст пояснень, головно для дітей України.

Перед дискусією, з позитивною оцінкою конференції, зложила привіт д-р Олександра Кісілевська-Ткач, керівник Педагогічного Інституту УВУ. Були також присутні Хризанта Гентиш, директор Рідної Школи в Нюарку і заступниця директора української школи св. Андрея в Ню Бронсвік Оксана Росинська.

В дискусії було обговорено також недоліки товариського співжиття батьків різних груп дітей, що негативно впливають на прищеплення дружніх відносин між дітьми. Опісля відбулося ознайомлення із Захоронкою св. Івана Хрестителя в Нюарку. Хто її бачив вперше, виніс особливо приємне враження.

У другій частині конференції Татяна Рішко привітала пресову референтку Головної Управи Христю Навроцьку, Ірену Чабан, Ольгу Руденську і Христю Карпевич. Всі вони зайняли місця при головному столі. Христя Навроцька з'ясувала обов'язки пресових референток Округ, Відділів і їх взаємини з Головною Управою СУА. До слова попросила Ірену Чабан. Ірена Чабан народилася в Стрию, працювала викладачем. Допомагала редколеґії журналу „Український Вісник" — органу Української Гельсінської Спілки. До Америки приїхала в 1988 році. Завдяки д-рові Богданові Ворохові перейшла операцію серця та з медичних причин залишилася в Америці. Журнал „Наше Життя" редагує з березня 1990 року. У своєму виступі вона розповіла, як народжується число „Нашого Життя", дала огляд технічного процесу виготовлення журналу. „Пишемо дописи" — на цю тему промовляла Ольга Туденська. Вона є пресовою референткою 119-го Відділу в Йонкерсі, а також кореспонденційною секретаркою. Від 1987 року є також протоколярною секретаркою Округи Ню Йорк, членом редакційної колеґії „Нашого Життя". Звернула увагу на загальні помилки, яких автори допускаються в дописах, радила вживати літературно грамотну мову в щоденному житті, читати добру літературу, користуватися словниками.

„Завваги про професійний журнал" виголосила Христя Карпевич. Крім музичних студій, вона має також „мастер деґрі" з бібліотекарства. Працює в економічній газеті „Джорнал оф Коммерс". Очолює департамент редакції, до якого належить перевірка фактів, статистики, мовних правил і інше. Дуже цікаво вона ознайомила нас з працею американських фірм та їх принциповими вимогами. Назвала для зацікавлених американські книжки „Елементс оф стайл" і „Де Ворд". З них можна багато навчитися, навіть багато застосувати в процесі писання наших статтей чи репортажів.

В заключному слові Ольга Тритяк подякувала всім, хто причинився до успіху конференції і попросила поетесу Ірину Дибко прочитати вислід з конкурсу Виховної Референтури при Головній Управі СУА з нагоди Декади Української Мови. Жюрі в складі: д-ра Лесі Ткач, д-ра Лесі Копач, д-ра Романа Кухара, д-ра Володимира Барагури призначало першу нагороду за твір „Нове Життя" Ганні Черінь, другу — Оксані Ласовській за „Казку про самоцвіт", третю — Ользі Гаєцькій за твір „Бабусина Україна".

Поетеса Ірина Дибко вручила нагороду Оксані Ласовській під ентузіястичні оплески присутніх. В кожного було почуття гордости, що наша нація провадить активне духовне життя. Признаний гонорар поетеса передала на потреби „Нашого Життя". Її духовна обдарованість є многогранна. Вона є успішною піяністкою, професором математики в Олбрайт Коледж, кінчає докторат з матемитики. Є активною в Пласті, переводить новацькі табори. Голова Округи Татяна Рішко з глибокою вдячністю і помітним духовним піднесенням подякувала представницям, панелісткам і всім присутнім. Молитвою закінчено наш діловий день.

Ольга Буртик.

Звіт діяльности парафії в Норт Порті

В понеділок, 28-го жовтня 1991 року підписано контракт на будову нової церкви в Норт Порті, Фла. Вже почалися приготування площі, звезення будівельних матеріялів та вироблення плянів черговости праць. Успіх будови залежатиме від щирої жертвенности парафіян.

Участь парафії Входу в Храм Пречистої Богородиці у 9-му осінньому фестивалі шпиталю св. Йосифа в Порт Шарлотт, Фла., в днях 2-го і 3-го листопада 1991 року була дуже успішною і корисною, бо принесла з парафіяльного ярмарку 3,989 дол. чистого доходу. Цей успіх належить завдячувати зусиллям наших парафіян, що однозгідно віддали свій час, участь і пожертви на цю ціль, а спеціяльно наших жінок, що ревно і з посвятою працювали в кухні та у двох стендах ярмарку.

Знамениту пропаганду для нашої громадськости зробив приїзд танцювальної групи церкви Успення Пресв. Діви Марії в Маямі, яку, як і попередніх літ, чекали бурхливі оплески в суботу, 2-го і неділю 3-го листопада, в 12-ій і 3-ій годинах по полудні. Присутні, захоплені українськими танцями, стоячи ентузіястичного оплескували танцюристів в народних строях.

Хор з Маямі співав в церкві під час Служби Божої, під батутою диригента Романа Ґаладзи. Гостину, повний сніданок і обід, приготовила кухня для всіх учасників хору, танцюристів та гостей з Маямі.

Виграшка фантів, що мала відбутися 4-го листопада, перенесена на 14-го грудня цього року, в часі передрізвяного базару парафії.

Щира подяка належить Донні Максимович за талановите вишколення всіх танцюристів, яким комітет церкви ухвалив дати дар у сумі 200 долярів, з гордістю треба сказати, що участь у ярмарку стала успішною пропагандою для нашого мистецтва і культури.

Мирон Борисюк

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

АНТІН ЛИКТЕЙ член УНС Відд. 5-го Т-ва ім. св. Миколая в Асторії, Н.Й. помер 29-го вересня 1991 року на 81-му році життя. Нар. 25-го липня 1910 року в селі Божиків, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина Юрія з дружиною Михайлиною; внуків — Юрія з дружиною Лорою, Евгена, Андрія і Данила. Похорон відбувся 2-го жовтня 1991 року на цвинтарі Святого Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Маріон Климишин, секр.

Д-р ІРЕНА ГРЕБЕНЯК член УНС Відд. 130-го Т-ва ім. св. Володимира в Ню Йорку, Н.Й. померла 26-го жовтня 1991 року на 70-му році життя. Нар. 1921 року в Сколім, Україна. Членом УНС стала 1956 року. Залишила у смутку кузинів: Юрка Юркова з родиною, Лідію Белендюк з родиною та ближчу і дальшу родину у Франції, Польщі й Україні. Похорон відбувся 1-го листопада 1991 року на цвинтарі „Кальварія" в Ню Йорку, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Юрій Юрків, секр.

ПЕТРО КЛАПКО член УНС Відділу 147-го Т-ва ім. св. Михаїла в Аллентавні, Па. помер 2-го жовтня 1991 року на 70-му році життя. Нар. 4-го липня 1921 року в Аллентавні, Па. Членом УНС став 1939 р. Залишив у смутку дружину Катерину, дочку Сандру з мужем Давидом Ляйбеншперґер, Патрисю Кюті, пасерба Роберта Лавсера і 4-ох внуків. Похорон відбувся 5-го жовтня 1991 року на цвинтарі Cedar Hill Memorial Park в Аллентавні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Дженіс Мілінічик, секр.